

Robi és Pix – A menyasszonylátogató

Hadd mutassam be először Pixet, aki a jövőben, 3446-ban él. Úgy ismerkedett meg Robival, hogy véletlenül felfedezett egy galaktikus tér-idő féregjáratot, amely Robiék erdészháza közelében lyukadt ki. Pix – akárcsak Robi – tizenkét éves, vakmerő, de Robi szerint mindig mindenből jól jön ki. Robi teljesen más, mint a harsány, végtelen önbizalommal megáldott Pix. Szerény és józanul gondolkodik, ahogy egy erdész kisfiához illik. Ennek ellenére ők ketten „nagy haverok”, ahogyan Robi apukája szokta mondani. Pixnek saját – bár elég kicsi – bolygója van, mint majdnem mindenkinek 3446-ban, továbbá néhány űrhajója, melyekkel gyerekjáték bárhová eljutni a Galaxison belül. Egyet kölcsönadott Robinak, hogy bármikor ellátogathasson hozzá. Ezt az apró, kétszemélyes űrhajót az erdő egy titkos leszállóhelyén, a patak mellett tárolják. Mégis többnyire Pix jön Robihoz, általában minden pénteken, mert akkor Robi anyukája palacsintát szokott sütni, és azt Pix egyszerűen imádja. Mennyivel ízletesebb, mint az otthoni számítógép által nyomtatott színes kajakockák!

Most pénteken azonban hiába gőzölgött a nagy rakás házi baracklekváros és kakaós palacsinta az asztalon. A vacsora mély csendben telt el, Robi apukája szó nélkül kanalazta a levest, miközben sportújságot olvasott, míg anyukája elvonult tévét nézni. Szinte behallatszott az erdő csendje. Robi érezte, hogy valami nem stimmel, becsomagolt néhány palacsintát, és a titkos űrállomás felé vette az útját. Az űrhajóban rátenyerelt az üvegszerű műszerfalra, Pixre gondolt, és rövid idő múlva már Pix viccesen giccses palotájának nappalijában állt magába roskadt barátja előtt, aki még a palacsintákra sem tudott ránézni.

– Azt hittem, megint felrobbantottad a bolygódát – fordult hozzá Robi. – A palacsintázást még sosem hagytad ki.

– Nem sokkal jobb a helyzet, Robi! A Galaktikus Nevelési Bizottság feltámadt poraiból. Nézd, milyen levelet kaptam tőlük! – Pix parancsolóan intett, és a számítógép azonnal megjelentett egy irományt a levegőben. – Itt a határozat, amely kimondja, hogy kötelességem meglátogatni a Központi Galaktikus Számítógép által javasolt menyasszonyomat.

– Micsoda?! Mennyasszony neked? Még csak tizenkét éves vagy! A Nevelési Bizottságot pedig már egy éve megszüntették miattad!

– Ez igaz – válaszolta Pix. – De egy régi szabály szerint a tizenkét éveseknek a Nagyvizsga után a Központi Galaktikus Szuperszámítógép készít egy kiértékelést, hogy számára ki a legideálisabb társ az egész Galaxisban. Azt hittem, a Nevelési Bizottsággal együtt ez a hülyeség is eltűnik. De úgy látszik, hogy nem.

– Nem tudnál valahogy kibújni ez alól? Egyáltalán mit kell most tenned?

– Ez alól nem lehet kibújni. A szabályoknak engedelmeskednünk kell, különben olyan súlyos bírság a vége, hogy a bolygónk-gatyánk is rámehet! – mondta bánatosan Pix. – Egyébként meg kell látogatnom a lányt szépen kiöltözve, vinnem kell egy csokor virágot, és kötelező egy pontosan félórás beszélgetés. Azután csakis tíz év múlva találkozhatunk újra, és akkor, ha úgy döntök, feleségül is vehetem.

Robi alig hitt a fülének.

– Ez tényleg nagyon furcsa. De ennyit még kibírsz, nem? Esetleg elkísérhetlek.

– Nemcsak erről van szó – magyarázta Pix. – Személyes ügyem, hogy a Nevelési Bizottság teljesen megszűnjön. Nyoma sem maradhat!

Robi felajánlott egy lehetőséget:

– Mi lenne, ha inkább felmentést kérnél? Hivatalosan beadsz egy kérvényt, hogy te ebben nem akarsz részt venni, mert tiltja a lelkiismereted vagy a jó ég tudja, mid...

– Várjunk csak! – csillant fel Pix szeme. – Ez nem is olyan rossz ötlet! Semmi sem tiltja, hogy felmentést kérjünk. Rögtön utánanézek. Számítógép, felmentést akarok kérni a menyasszonylátogató hagyománya alól!

– Felmentési kérelem elküldve. Felmentési kérelem folyamatban – válaszolta valahonnan a ház láthatatlan mesterséges intelligenciája.

Kisvártatva megjelent egy ősz hajú, egyenruhás férfi hologramja. Előtte csak egy zöld és egy piros bélyegző, egy bélyegzőpárna meg egy vastag papírlap feküdt egy régimódi fa íróasztalon. A falakon katonai csillagtérképek és hadihajótípusok képei lógtak.

– Elnézést, téves kapcsolat, nem akarok belépni a hadseregbe – reagált azonnal Pix.

A katona nem zavartatta magát, felvette a papírt és tanulmányozni kezdte.

– Az Intergalaktikus Hadsereg ezredese vagyok. Megkaptam a felmentési kérelmét. A mennyasszonylátogató alól nincsen felmentési lehetőség! A kérelmet elutasítom! – az ezredes felvette a piros bélyegzőt, rácsapott vele a bélyegzőpárnára, majd a papírra. Azután – pukk! – eltűnt a kép.

– Ez piszok gyors volt – jelentette ki elismerően Robi. – Bárcsak nálunk lenne ilyen gördülékeny az ügyintézés.

– Robi, nem létezik, hogy ez alól nem lehet kibújni. Mondj még egy ötletet, légy szíves!

Robinak támadt is egy újabb jó ötlete:

– Pix! Én azt látom otthon, hogy amikor az embereknek nem tetszik valami, azt igyekeznek nevetségessé tenni. Vannak újságíró barátaid sok milliárdnyi követővel. Idecsődíthetnéd őket, és egy élő közvetítésben parodizálhatnád ezt a furcsa hagyományt. Például szakadt ruhában mennél egy fonnyadt csokorral a kezekben, bohóckodnál, jól összevesznél a csajjal, meg ilyesmi. Mindezt élő adásban.

Pix, mint mindig, most is pillanatok alatt lázba jött.

– Zseniális ötlet! Vágjunk bele azonnal!

Robi útmutatása alapján kinyomtattak a számítógéppel egy malterfoltos, szakadt munkásruhát, melóssapkát és egy olyan barnára fonnyadt rózsacsokrot, melyet mintha a temetőből loptak volna el. Pix felvette a maskarát, és elkezdte hívogatni az újságíró barátait, akik a nappali-ban gyülekeztek, és vegyes érzelmekkel vizsgálgatták őt.

– Pix! Valami baj történt? – kérdezte az egyikük. – Megvan még a bolygód?

– A bolygóm remekül érzi magát, kedves barátaim! Azért hívtalak fel benneteket, hogy élőben tiltakozzam egy elavult, buta hagyomány miatt. Megmutatom a saját példámon keresztül, milyen nevetséges dolog ez a mennyasszonylátogatás.

– Nevetséges? – kérdezte egy újságíró. – Szerintem olyan romantikus, amikor eljön a fiú egy nagy csokor virággal, én pedig reménykedem, hátha majd elvesz feleségül...

Pix hevesen tiltakozott:

– Mi abban a romantikus, hogy egy túlméretezett robot szabja meg nekem, hogy ki a legideálisabb társam? – kérdezte Pix, miközben néhány férfi újságíró egyetértően bólogatott. – Mind ezt a Nevelési Bizottság találta ki, amely már meg is szűnt, és a szabályainak is mind el kell tűnniük vele együtt! De ne vesztegessük az időt, indulok, és bebizonyítom, hogy a Központi Számítógép sem tévedhetetlen!

Az újságírók felélénkültek, és Pix udvarán hamarosan megjelentek teniszlabda méretű kameradrónjaik, melyek darazsakként zsongták körül a fiúkat. Követték őket az úrhajóba és a bejelentkezési protokoll után elrepültek a lány kisbolygójára, amely meglepően közel volt. Pix peclesen kimasírozott a hajóból, nyomában Robival, akit teljesen lenyűgözött a hely. Gyönyörű virágágyasok szegélyezték az ápolt utakat, gyümölcsfák és egy szépen gondozott konyhakert vette körül az egyszerű, de szép kis lakot, amely olyan volt, mint egy mesebeli mézeskalács-házikó. Míg Pix egy túlméretezett házban élt, amelynek az udvarán mindenfelé úrhajóalkatrész hevert, és csak egy kis paradicsomkert árválkodott a ház előtt. Robi Pixhez hajolt és óvatosan odasúgta:

– Pix! Lehet, hogy ez a lány jó fej. Talán mégsem kellene elhülyéskedni a dolgot.

Pix meg sem hallotta ezt, de a ház ajtajából még visszafordult:

– Kedves barátaim! Kezdődik az én kötelező menyasszonylátogatóm. Most ti is meglátjátok, hogy mekkorát téved a Galaktikus Szuperszámítógép!

Azután hármat koppintott az ajtón a szertartás előírása szerint.

Az ajtó kisvártatva kinyílt, és ott állt mosolyogva egy olyan gyönyörű lány, amelyet Pix és Robi még sosem látott. Hosszú haját két copfba fonta. Mosolygós, mélykék szemei voltak és hófehér bőre, mint egy porcelánbabának. Nagyon szép, színes ruhát viselt. Pix éppen mondani akart valami nagyon vicceset, de nem jött ki hang a torkán. Gyorsan háta mögé dugta a fonyadt csokrot és elhajította.

– Sziasztok, fiúk! – köszöntötte őket a lány. – Éva vagyok. Már vártalak benneteket. Sokat hallottam rólad, Pix, és alig vártam, hogy lássam végre azt, aki a Galaxis legrosszabb gyereke címét elnyerte!

– Háromszor! – egészítette ki Robi.

Pix rémülten végignézett saját malterfoltos ruháján.

– Ne haragudj, Éva, de siettem, mert egy építkezés kellős közepén vagyok. Nagyon hirtelen jött ez a menyasszonylátogató-határozat.

– Semmi gond! Bírom az olyan fiúkat, akik barkácsolnak és építkeznek.

Bementek a házikóba. Mindent fa és kő borított, sehol nem lehetett látni robotot, mintha nem is 3446-ban jártak volna. Éva az asztalhoz invitálta őket, és egy nagy tál meggyes és csokis süti tett eléjük. Pix nagyon meglepődött.

– Neked igazi sütőd van?

– Igen! Ez a sütő még az ük-ük-ükmamámé volt, családuknak megőrizte, és azzal sütök. Szerintem sokkal jobbat produkál, mint a számítógép nyomtatott művei!

– Egyetértek – sóhajtott Pix. – Robiéknál is ilyesmi van, és imádom ott enni. Palacsintát is tudsz sütni?

Éva elővett egy ősrégi szakácskönyvet, és gyorsan fellapozta.

– Itt a receptje, egyszerűnek tűnik. Kár, hogy csak fél óránk van!

Pix azonban palacsinta nélkül is teljesen le volt nyűgözve. Egymás után tolt be a sütitet.

– Ez fantasztikus! Soha nem ettem még ilyen finomat! Úgy látszik, ez a Központi Szuperszámítógép nem mindig teljesen lüke.

Éva nevetett, amin Pix felbátorodott. Elmesélte, hogyan szűnt meg a Nevelési Bizottság, beszélt a veszélyes gombabolygóról, az íjászfákról és az úrhippiről, aki beköltözött a bolygójára, és alig tudott megszabadulni tőle. Éva remekül szórakozott, miközben Pix már fel-alá járkálva és élénken gesztikulálva adta elő a kalandjait. Éppen azt ecsetelte, hogyan próbálta kijjebb vontatni a bolygóját egy gigantikus csillaghajóval, hogy egy kicsit hűvösebb legyen, amikor bekapcsolt az egyik drónban a látogatás végét jelző figyelmeztetés:

– A menyasszonylátogató ideje letelt. Tessék a lakhelyet elhagyni!

Pix ügyet sem vetett rá, de Robi vonszolni kezdte a kijárat felé.

– Gyerünk gyorsan! Ha tovább maradsz, megbüntetnek!

Pix azért bepakolt még néhány csokis sütit a pólója zsebébe.

– Ilyen finom sütit vétek lenne itt hagyni. Micsoda pech, hogy tíz évig nem találkozhatunk!

Éva kikísérte az űrhajóhoz, ahol egy nagy búcsúpuszit nyomott az arcára. Pix táncolva ment fel a hajórámpán. Hazaérve azonban kijózanodott. Átsétált az udvaron, és bánatosan lerogyott egy űrhajóalkatrészre. A kameradrónok körbepéültek, és az egyik újságíró epésen megjegyezte:

– Na, Pix! Sikerült elpusztítanod azt a maradi hagyományt?

– Kit érdekel most a hagyomány? – válaszolt Pix mérgesen.

– Te Pix, nem lehet, hogy szerelmes lettél? – faggatta az újságíró.

– Én? ...Igen, azt hiszem, szerelmes vagyok! Most aztán tíz évig nem találkozhatunk. Mi értelme van ennek a szabálynak?

– Írhatnál kérelmet, hogy felmentsenek a tízéves szabály alól, nem? – javasolta az újságíró.

– Ajjaj, kérelem! – sóhajtott Pix. – Elvileg nem rossz ötlet. Csak nehogy még egyszer azt az ezredest fogjam ki!

Berohant a házba.

– Számítógép! Felmentési kérelmet beadni a tízéves szabály alól, hogy újra láthassam a menyasszonyomat!

– Kérelem elküldve. Kérelem elbírálása folyamatban! – alighogy végigmondta a számítógép, újra megjelent az ezredes, kezében tartotta a papírt, és összeszűkülte szemekkel vizsgálta Pixet.

– Az előbb még felmentést kértél, most meg újra látni akarod a menyasszonyodat? Te szórakozol velem?!

– Nem viccelek, Ezredes úr! Szerelmes lettem! Remélem, kivételesen kivételt tesz a szabály alól! Hadd öleljem magamhoz újra a szerelmemet!

Az ezredes arca megrándult, majd felvette a pecsétnyomót, de megint a pirosat. Rácsapta a bélyegpárnára, és puffantott egyet a papíron:

– Kérelem elutasítva!

Pix teljesen kiakadt.

– Mi az, hogy megint elutasít?! Nem tehetne kivételt most az egyszer?

– A szabályok mindenkire egyformán vonatkoznak. A Galaxisban rendnek kell lenni!

Pix elkínzott hangon kérdezte:

– Már csak azt árulja el nekem, hogy miért a hadsereg ezredese foglalkozik a szerelmi ügyekkel?

Válasz helyett szétpukkant az ezredes hologramja. Pix leroskadt. Úgy keringtek körülötte a kameradrónok, mint legyek az elhullott állat körül.

– Legalább volt, aki az ezredes úrnak írjon! – próbált viccelni Robi.

– Pix, hogy fogod tíz évig kibírni a szerelmed nélkül? – faggatta az egyik újságíró.

– Mi lesz, ha közben Évát valaki másnak is kiutalja a Galaktikus Szuperszámítógép? – kérdezte egy másik. – Hallottam ugyanis egy ilyen esetről...

Pix mérgesen felpattant:

– Még csak az hiányozna! Visszamegyek, és azonnal elveszem feleségül!

Robi jót nevetett, de aztán látta, hogy Pix nem viccelt. Még éppen utolérte az úrhajó bejáratánál.

– Pix! Mégis mit mondasz majd neki? Hogy csipkedje magát, mert délután lesz az esküvő?

– Robi, te mindig csak a problémákra figyelsz! Engem a megoldások érdekelnek!

Robi nem tudott ezzel vitatkozni, inkább vele tartott. Pix mérgében azt sem vette észre, hogy Éva bolygóján egy gyönyörű virágágyas kellős közepébe szállt le. Kipattant az űrhajóból, odarohant a házhoz, és dörömbölni kezdett az ajtón, mint egy ősember. Körülötte keringtek a robotdrónok. Éva ajtót nyitott, és elkerekedett szemmel nézett Pixre.

– Hát te? Itt hagyta valakit?

– Téged! – kiáltotta rajongva Pix. – A gyönyörű kék szemeidet! Bájos hangodat!

Éva rémülten nézett rá. Keskenyebbre csukta az ajtót.

– Te hülyéskedsz? – véletlenül átnézett Pix válla fölött. – És hova szálltál le az űrhajóddal!?

Félrelökte Pixet, és kiszaladt az udvarra. Kétségbeesetten futott oda a letarolt virágágyáshoz.

– Tönkretetted a legszebb virágaimat! Olyan vagy, mint egy vaddisznó!

Felkapott egy seprűt és elkezdte kergetni Pixet. Pix körberohanta az űrhajót Robival, azután bemenekültek, és elhúztak. Még látták, hogy Éva mérgesen rázza utánuk a seprűjét. Pix szerelmesen nézett vissza rá.

– Micsoda egyéniség! Van stílusa, mi?

Robi vállon ragadta és megrázta barátját.

– Ébredj, Pix! Most mindent elrontottál! Lőttek a menyasszonyodnak, és szénné égetted magad az egész Galaxis előtt!

Amikor visszaérkeztek, az újságírók vették kezelésbe szegény hősszerelmest. Egymás szavába vágva vészmadárcodtak.

– Pix, remélem most már te is látod, hogy a szerelem nem játék! – húzta össze a szemöldökét az újságíró. – Ki tudja, mit érezhet az a szegény kislány!

– Az űrcsizmád is rámegy majd a bírságokra! – ijesztgette egy másik.

Mindegyikük nagyon fel volt háborodva, de az elégedettségüket sem tudták leplezni. Remek cirkuszt kaptak, a nézettségük pedig az egekben volt. Drónjaik végül felröppentek, és eltűntek valahol a mély űrben. Hosszú csend következett. Pix szép lassan kijózanodott.

– Robi! Lehet, hogy tényleg mindent elrontottam. Most aztán mindennek vége.

Robi nagy nehezen lelket öntött belé, rávette, hogy vacsorázzon náluk. Elmentek Robiékhoz, ahol éppen vacsoraidő volt. Robi apukája nagyon morcosan fogadta őket.

– Fiam, rengeteg volt a munka, te meg eltűntél! Mindig olyankor tűnsz el, amikor a legnagyobb szükség lenne rád! – mondta volna még a magáét, de aztán meglátta, hogy Pix milyen állapotban van.

– Ennek meg mi baja?

– Súlyos szerelmi bánat – válaszolta Robi.

Robi apukája rögtön megenyhült, maga mellé ültette az asztalhoz Pixet, és öntött neki egy kis agancsos kólát. Robi anyukája fantasztikus vacsorát készített, fácánlevest házi csigatésztával és áfonyás szarvassültet erdei vargányával, no és az elmaradhatatlan sütit. Pix hangulata gyorsan javult, az almás lepénynél Robi anyukája és apukája már együtt küzdött, hogy elvegyék tőle az agancsos kóla zöld üvegét. Robi késő este még így is úgy tette fel Pixet az úrhajójára, mint egy zsák krumplit.

A következő pénteken Pix jókedvűen, füttyörészve állított be Robiékhoz.

– Pix, minden rendben? – tudakolta Robi.

– Minden a legnagyobb rendben! Képzeld, jó nagy botrány keletkezett amiatt, hogy rögtön visszamentem a menyasszonylátogató után Évához, de a vége az lett, hogy eltörölték a tízéves szabályt. Most már bármikor meglátogathatom Évát!

– És voltál már azóta nála?

– Hát... Még nem. De a múltkori vacsora után otthon finom palacsintaillatra ébredtem a konyhaasztal alatt, bár fogalmam sincs, hogyan kerültem oda. Mindenesetre az asztalon egy nagy tál csokis palacsintát találtam egy levél társaságában.

Elővett egy gyűrött papírt.

– „Ez a palacsinta a világegyetem legrosszabb fiújának készült!” Robi, te érted ezt?

Robi nem értette, de kénytelen volt elismerni, hogy mint mindenből, Pix ebből is jól jött ki.

